

AFGIFTE KANTOOR
3390 Tielt-Winge

ERK. NR. P005656

Verantwoordelijke uitgever:

Vital CRAENINCKX
Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

VZW
Nationale Confederatie
van
Politieke Gevangenen
en Rechthebbenden
van België

België – Belgique
PB
3390 Tielt-Winge

**DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VAN HET
GEWEST MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN**

**N.C.P.G.R.
MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN**

Voorzitter : Vital CRAENINCKX, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge – Tel. 016 63 46 23
gsm 0496 50 46 77
vital.craeninckx@skynet.be

Verantwoordelijke uitgever :

Vital Craeninckx, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

Secretariaat en Penningmeester :

Jos LEMMENS, Neckerspoelstraat 6
3391 Meensel-Kiezegem - Tel. 016 63 36 11
jozef_lemmens@skynet.be

Financiële rekening :

H.E.C.A. 1944
Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem

Rekening nr. BE84 7340 3632 1859
BIC. KREDBEBB

Redactie : Vital Craeninckx , Leuvensesteenweg 168 3390 Sint-Joris-Winge

Website: www.heca1944.be (herdenkingscomité augustus '44)

Beste lezer,

Dat onze Koning Filip zich op 3 augustus 2014 laat vertegenwoordigen op de herdenkingsplechtigheid in Meensel-Kiezegem toont aan dat dit kleine dorp in het Hageland voor de Vereniging van Politieke Gevangenen een Nationaal symbool van betekenis is. De herdenking van de oorlogsslachtoffers in Meensel-Kiezegem, 70 jaar later, werd massaal bijgewoond. Ongeveer 350 aanwezigen, onder wie een aantal prominenten, voelden zich intens verbonden met de 67 dorpelingen die ter plaatse en in de concentratiekampen om het leven werden gebracht.

Onder hen volksvertegenwoordiger Luk Van Biesen voor de Kamer, Senator Lode Vereeck, de voorzitter van de provincieraad An Hermans, provinciecommandant Lt-Kolonel Toon Van Genechten en twee van onze politieke gevangenen en laatste rechtstreeks getuigen : Louis Clinckx, die terugkeerde uit de kampen, en Jozef Craeninckx, Nationaal voorzitter van N.C.P.G.R., die bevrijd werd uit de 'spooktrein'.

De aanwezigheid van burgemeester Rudi Beeken samen met het voltallig schepencollege, een aantal raadsleden en de gemeentesecretaris, is een uiting van betrokkenheid en interesse voor dit herdenkingsmoment. Ook de jaarlijkse logistieke ondersteuning vanuit de gemeente is een onmisbaar gegeven bij de organisatie van dergelijke plechtigheid.

Onze gasten uit de gemeente Putten en de Vriendenkring Neuengamme uit Nederland , het hoofd van het archief van de Gedenkstätte Neuengamme Reimer Möller en een delegatie van de vereniging van Nazi-vervolgden en antifascisten uit Bremen in Duitsland gaven een internationaal cachet aan de herdenking.

Mgr. Leon Lemmens, hulpbisschop van Vlaams-Brabant ging voor in de openluchtviering. In zijn homilie riep hij op tot actieve herinnering die ons moet doen denken aan de illusie dat we het gevaar van de oorlog voor altijd overwonnen hebben. *“Een herdenking als deze motiveert ons actief te zoeken naar wat de vrede dient. Onze wereld heeft mensen nodig die beseffen dat zij persoonlijk geroepen zijn om vrede te zaaien.....”* Hij verwees hierbij naar hedendaagse conflicten in Oekraïne, Gaza, Lybië, Somalië, Centraal-Afrika..... Het zangkoor “Crescendo” uit Boortmeerbeek weekte vele emoties los.

In de vier korte maar gevatte en gevarieerde toespraken stonden de slachtoffers centraal. Geen holle frases of clichés, maar weloverwogen woorden die tot nadenken stemmen en hun plaats hebben in het gedachtegoed van ons herdenkingscomité: herinnering en verdraagzaamheid. Twee jonge sprekers van de vierde generatie na WO II verhaalden dat de zo vaak gebruikte slogan *“ vergeven maar niet vergeten !”* , *vrede en verdraagzaamheid*, geen woorden in de wind mogen zijn. Helaas mocht ik ondervinden dat niet iedereen hiervan overtuigd is. . .

Maandenlange intensieve voorbereiding voor deze herdenking kon alleen verstoord worden door de weergoden. Na de hevige regenbuien en wateroverlast die de gemeente Tielt-Winge in de week voordien teisterden, werd de heerlijk door de wolken priemende zon een welgekomen bondgenoot. Immers, je krijgt het weer dat je verdient.....

Het dodenappel, voorgedragen door oorlogswezen Theo Craeninckx en Fons Lemmens, zorgde voor een kippenvelmoment. Alle 67 slachtoffers met plaats van overlijden werden vernoemd waarna er voor hen, als uiting van respect, een grootse en waardige bloemenhulde volgde. 25 kleurrijke bloemstukken werden neergelegd ; nooit voorheen waren er zo veel...

De harmonie ‘Weergalm der Winghe’ onder leiding van dirigent Piet Celis zorgde op voortreffelijke wijze voor de muzikale omkadering. Het Partizanenlied, O Valiant hearts, Het Vredeslied, Te Velde, Last Post en de Brabançonne konden menigeen beroeren en ontroeren.

De heer Vertegenwoordiger van de Koning bracht voor zijn afscheid een kort bezoek aan het erekerkhof en groette de 35 trouwe vaandeldragers die daar op één lange rij stonden opgesteld. Hun vaandels gaven niet alleen kleur aan deze herdenkingsplechtigheid, ze vormden eveneens een prachtig decor tegen een mooie helderblauwe hemel.

In de overtuiging dat alles beter kan, sta ik open voor opbouwende suggesties. Het valt in deze context te betreuren dat enkelingen zich daarentegen laten verleiden tot veronderstellingen en uitspraken die totaal onjuist en ongegrond zijn en dit in bewoordingen soms laag bij de grond.

Tenslotte wil ik **iedereen hartelijk bedanken** die op **eender welke wijze** heeft bijgedragen tot het welslagen van deze herdenkingsplechtigheid. Zoals eerder aangehaald heb ik getracht mijn uiterste best te doen om de slachtoffers een waardig eerbetoon te geven, 7 decennia na de tragische augustusdagen in 1944. De welgemeende felicitaties die ik nadien mocht ontvangen vanuit het Paleis te Brussel zijn een hart onder de riem. Ik wil die dan ook graag met u delen (zie verder).

Op zondag 14 september is er ons jaarlijks streekbuffet. Hopelijk zien we mekaar daar terug.

Vital Craeninckx

Kinderen van KIJ-Meensel en Kiezegem leggen bloemen

De Vertegenwoordiger van de Koning bij de bloemenhulde

Bezoek aan het ere-kerkhof

(foto's Michaël)

Op pamfletten die tijdens de receptie werden uitgedeeld staat letterlijk het volgende te lezen: “...de nabestaanden van de slachtoffers hebben gebaar van verzoening gedaan door te vergeten, maar niet te vergeven...” . Na diverse opmerkingen daarover distantieert onze vereniging zich van deze foutieve formulering. De verantwoordelijke uitgever werd vriendelijk verzocht om een rechtzetting . [vergeven maar niet vergeten !]

Palais te Brussel

*Aan de Heer Vital CRAENINCKX
Voorzitter van het Herdenkingscomité
"Augustus '44"
Leuvensesteenweg 168
3390 TIELT-WINGE*

7 augustus 2014

*Mijnheer de Voorzitter,
Geachte Heer Craeninckx,*

Bij zijn terugkeer van de Herdenkingsplechtigheid van 3 augustus in Meensel-Kiezegem, waar hij Zijne Majesteit de Koning vertegenwoordigde, heeft Luitenant-generaal François Hendrickx de Vorst verslag uitgebracht over de ingetogen, serene en goed georganiseerde Hulde die hij bijgewoond had.

Hij heeft de Koning op dat ogenblik ook de herdenkingspenning "Neuengamme – Meensel-Kiezegem", die u hem toevertrouwd had, overgemaakt.

De Vorst belast me nu, op zijn beurt met, de aangename taak u, en allen waarvan u de spreekbuis was, van harte te danken voor het emotionele aandenken dat u hem hebt willen aanbieden, wat hij bijzonder op prijs stelt.

Met voorname hoogachting,

*Generaal Jef Van den put
Hoofd van het Militair Huis van de Koning*

Toespraak van burgemeester Rudi Beeken op de herdenkingsplechtigheid van 3 augustus 2014

Mijnheer de vertegenwoordiger van zijne majesteit Koning Filip,
Mijnheer de Nationale Voorzitter,
Mijnheer de Gewestelijk Voorzitter,
Geachte collega's uit de gemeente- en OCMW-raad,
Dames en heren,

U allen hier zo talrijk aanwezig persoonlijk verwelkomen in Uw diverse titels en hoedanigheden lijkt een onbegonnen zaak. Toch wil ik in het bijzonder Zijne Majesteit Koning Filip, wiens oom wijlen Koning Boudewijn in 1984 ter gelegenheid van de 40-jarige herdenking ontvangen werd door wijlen burgemeester mevrouw Louisa De Mol-Mars, en wiens vader Koning Albert II in 2004 ter gelegenheid van de 60-jarige herdenking ontvangen werd door mijzelf. Graag ook een speciale verwelkoming van senator Lode Vereeck, federaal volksvertegenwoordiger Luc Van Biesen en provincieraadsvoorzitter Mw. Hermans, die ik samen met één van haar voorgangers Alfred Vansina, gewezen burgemeester van de stad Leuven, opgemerkt heb. Ook luitenant-kolonel Vangenechten wordt van harte welkom geheten; de gemeente Tielt-Winge heeft doorheen de jaren een goede band opgebouwd met het provinciaal militair commando.

In heel wat gemeenten neemt dit jaar de 100e verjaardag van de start van de eerste wereldoorlog een centrale plaats in. Ook de gemeente Tielt-Winge spant zich in op dat vlak met de publicatie van een boek waarvan de halve oplage al in enkele weken tijd blijkt verkocht te zijn, een tentoonstelling die na de zomer start en enkel culturele manifestaties. Uit het boek met daarin onder meer gedetailleerde verslagen van de posities van het Belgische leger in de augustusdagen van 1914 onthouden we dat onze gemeente veel geluk heeft gehad. Indien het Duitse leger geen omtrekkende beweging zou gemaakt hebben vanuit Halen naar Aarschot en Tienen in plaats van door te stoten naar Leuven via de Halensebaan zoals de Belgische legerleiding verwachtte, dan zou er tussen Kiekenbos en het centrum van Kiezegem vermoedelijk een serieuze veldslag zijn uitgevochten. In de eerste wereldoorlog hebben we dus geluk gehad.

Tielt-Winge houdt er zich echter aan om mee te herdenken wat onze gemeente overkomen is in de tweede wereldoorlog. Aan het einde daarvan bleek ons geluk immers opgebruikt te zijn. Daar waar initieel die oorlog aan ons nog goed en wel leek te passeren, werd de dood van Gaston Merckx eind juli 1944 -op een zucht van de bevrijding af- de catalysator van een in de gemeente nooit gezien onheil. Tijdens de razzia's die volgden op 1 en 11 augustus 1944 werden er vier inwoners ter plaatse gedood. 62 Anderen en een verstoken Canadese piloot zouden nooit meer levend naar huis terugkeren vanuit het concentratiekamp van Neuengamme nabij Hamburg. De details zijn U allicht gekend en indien niet, kunt U aansluitend aan deze plechtigheid een bezoek brengen aan het infolokaal in het Ontmoetingscentrum waar er daarover een informatieve tentoonstelling voorhanden is. Naast al die dodelijke slachtoffers waren er ook nog heel wat anderen, waaronder bijvoorbeeld mijn grootvader, die er met de schrik van af kwamen: zij hadden het geluk om kort na hun arrestatie terug naar huis gestuurd te worden, werden in vrijheid gesteld vanuit de gevangenis waar ze naar toe gevoerd werden, of konden dankzij een verzetsactie bevrijd worden uit de spooktrein, zoals Nationaal Voorzitter Jozef Craeninckx. Het dorp zou voor altijd getekend blijven.

Met het verstrijken van de tijd vallen stilaan de rechtstreekse getuigen van het gebeuren weg. Ik verheug mij niettemin dat onder meer Louis Clinckx hier vandaag nog bij ons kan aanwezig zijn. Louis werd als werkweigeraar gearresteerd en was één van de weinigen die destijds uit Duitsland is kunnen terugkeren.

Met het verstrijken van de tijd is er ondertussen ook een consensus ontstaan dat er nergens in ons land een rampspoed van die omvang is gebeurd gedurende de 2e Wereldoorlog. Verhoudingsgewijs wordt er naar Meensel-Kiezegem verwezen voor gelijkaardige feiten in de ons omringende landen, bijvoorbeeld in het Nederlandse Putten.

Deze gemeente is de voorbije jaren steevast aanwezig op deze plechtigheid en haar vertegenwoordigers zijn de gasten van het gemeentebestuur. Het doet mij dan ook veel genoegen om hen dit jaar andermaal te mogen begroeten.

Samen met een kleine delegatie van onze gemeente was ik net zoals mijn voorganger in de gelegenheid om enkele maanden geleden de jaarlijkse stille plechtigheid in hun gemeente te mogen bijwonen, hetgeen op ons gezelschap een diepe indruk nagelaten heeft. De veel talrijker slachtoffers uit Putten zijn letterlijk lotgenoten, van onze inwoners, nu het gros van hen evenzeer in Neuengamme en buitenkampen terecht gekomen is.

Als lid van het comité van de Belgische Vriendenkring van de Oud-Gevangenen en Rechthebbenden van het concentratiekamp van Neuengamme was ik dit jaar ook in de gelegenheid om met het voltallige college van burgemeester en schepenen samen met een aantal andere inwoners, waaronder Gewestelijk Voorzitter Vital Craeninckx, het KZ Neuengamme en een resem van buitenkampen te bezoeken. De vriendenkring is vanaf de eerste dagen van deze herdenkingen steevast aanwezig geweest en ook vandaag kan ik verscheiden van mijn collega's begroeten, ook al zijn de vertrouwde gezichten van de teruggekeerden politieke gevangenen ons sinds de voorgaande grote herdenkingsplechtigheid ontvallen. Ik denk dan aan René Thirion, Eugène Jacoby, Jean-Marie Van de Eynde. Samen met Victor Malbecq die zich vandaag omwille van gezondheidsredenen laat verontschuldigen, ontmoetten zij destijds in Duitsland onze inwoners.

Tijdens ons zesdaagse bezoek van dit jaar konden de deelnemers aan de reis persoonlijk vaststellen welke grote inspanningen de huidige Duitse autoriteiten doen om de nagedachtenis van de vele slachtoffers van het Nazi-regime levendig te houden, uiteraard in Neuengamme zelf; de heer Möller van de KZ Gedenkstätte is trouwens vandaag onder ons. Maar ook bijvoorbeeld in Bremen, waar wij Raimund Gaebelin en zijn kameraden mochten begroeten, die hier vandaag ook bij ons zijn.

Wat het schepencollege wellicht nog het meest is bijgebleven van deze reis is het eenzame bezoek aan de massagraven in het Oost-Duitse Wöbbelin, een piepkleine gemeente waar er gedurende tien weken een buitenkamp van het KZ Neuengamme is geweest en ook één van onze inwoners, de heer Evrard Van Goidsenhoven, is gestorven. Op de plaats van het kamp is er de voorbije jaren langs de grote baan een mooie gedenkplaats opgericht en vindt er jaarlijks een herdenking plaats die toenemende internationale belangstelling geniet. Daarachter is er doorheen de jaren een bos opgeschoten en nog verder, over de spoorweg en daardoor via een afzonderlijke weg te bezoeken, de massagraven die aan het dodenkamp verbonden waren. Daar staat een steen, met daarop de tekst: "Die Toden Manen"; de doden manen aan.

Zij manen ons aan om hen niet te vergeten. Want zo lang wij ons hun droeve lot herinneren, weerhouden wij er ons misschien van om opnieuw de verkeerde weg in te slaan. Zij manen ons aan om alle dagen opnieuw te werken aan democratie, verdraagzaamheid en mededogen. Zij manen ons aan om te streven aan een betere wereld, waarin vrijheid en solidariteit hand in hand gaan. Naar aanleiding van deze reis kan ik U bevestigen dat het voltallige college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tielt-Winge achter deze herdenkingsplechtigheid staat en ondanks de budgettaire moeilijke tijden deze ook verder wenst te blijven ondersteunen.

Dames en heren, U bent hier vandaag aanwezig om onze doden van gisteren te gedenken, om vandaag het leed van hun families mee te dragen en om Uw bereidheid te tonen om ook morgen nog mee te werken aan al datgene dat een herhaling kan voorkomen van de ramp die onze regio getroffen heeft. Het gemeentebestuur van Tielt-Winge is ook U daar ten zeerste erkentelijk voor en biedt U straks, aansluitend aan deze plechtigheid graag een kleine receptie aan in het Ontmoetingscentrum aan de Kapellekensweg. Ik hoop velen onder U daar te mogen begroeten en U ook volgend jaar ter gelegenheid van de 71e verjaardag van de razzia's aan onze monumenten te mogen weerzien. Hartelijk dank.

Burgemeester Rudi Beeken – zondag 3 augustus 2014

Reisverslag naar Normandië van Sigmond, alias Chico, Ghijssels.

(Chico en echtgenote Marie-Thérèse komen reeds decennia lang als trouwe vaandeldragers vanuit hun woonplaats Ninove naar de herdenkingen in Meensel-Kiezegem)

Na een lange voorbereiding, zouden we of zouden we niet ? voor het 20ste jaar afreizen naar de Normandische stranden, de gezondheid speelde wat parten, maar ja, het ja-woord verdrong het nee, en daar gingen we dan op woensdag 4 juni richting Croix-Sur-Mer, we zouden daar een kamer in een B&B huren. We waren er vroeger ook al verbleven.

Maar... aan de kilometers op de snelwegen leek geen eind aan te komen, en tot 4 maal toe moest er tol worden betaald hetgeen redelijk snel opliep en vele euro's kostte, maar eenmaal op onze bestemming, zouden we er alles aan doen om het aangenaam te maken. We werden er dezelfde dag nog ontvangen op het gemeentehuis van Croix-Sur-Mer waar we de nodige formulieren invulden om een vrij doorgangsbewijs (vignet) te ontvangen, om rechts op de voorruit van de wagen te plaatsen want, op 6 juni kon je niet de weg op zonder.

Op **5 juni** waren we dan even de omgeving gaan verkennen en zo kwamen we op het grootste Amerikaanse kerkhof van Colleville-Sur-Mer waar alle voorbereidingen aan gang waren om de 'grotten der aarde' op 6 juni te ontvangen. Wat we daar toen zagen gaat alle verbeelding te boven, een Amerikaanse gewezen soldaat - tevens rolwagen gebruiker - die er bij de landing bij was, en er beide benen en rechterarm bij verloor, deze man bedankte alle arbeiders die op de grootste Amerikaanse begraafplaats onderhoudswerken doen. Hij gaf allen een warme handdruk met zijn enige nog overblijvende linker hand.

Wie mij kent : ik glipte door de "muur" van veiligheidspersonen en schoot er tal van foto 's. Ook overhandigde hij hen allen een medaille. Nooit eerder hadden we dat gezien of horen zeggen en die man kreeg nadien minutenlang applaus.

Op **6 juni** zouden we dan deelnemen aan de 70ste herdenking van de landing. Het was één van mijn zwaarste dagen, vechtend tegen de gezondheid, vermoeid van de lange reis, en ja daar waren we dan toch, aan het strand in Vayr-Sur-Mer. Ik had me voorgenomen geen uniform, medailles of vaandel te dragen, alhoewel ik alle eretekens heb verdiend voor onze inzet. We waren er samen met +/- 20 Engelse oud-strijders ondersteund of voortgeduwd in rolwagens door hun familieleden, schoolkinderen die ieder 2 vlagjes droegen, een Franse en een Engelse en ontelbare toeschouwers die de plechtigheid volgden. Dit aan de 3 monumenten die amper enkele meters van elkaar staan. M.-Thérèse was mijn tolk in het Frans. Ook in de Engelse taal weet zij haar mannetje te staan (anders was het voor mezelf onbegonnen werk als 'boerken' geboren te Denderhoutem).

Toen ik aan het monument mijn pas toonde aan een Engelse oud-strijder keek hij me verwonderd aan, en riep luidkeels naar alle omstaanders: "*Dit is een D-day baby !*" hij is vandaag 70 jaar. Plots gebeurde wat ik in alle vorige jaren nooit meemaakte, tranen rolden over mijn wangen en ik kon het maar niet tegenhouden, ja ik huilde, en zonderde me enkele minuten van iedereen af. Chico die huilde op zijn verjaardag, hier beleefde ik de mooiste herinnering van al mijn verjaardagen.

Een Engelse oud-strijder die 70 jaar geleden als jonge knaap in Vayr-Sur-Mer vanuit zee Normandië binnenkwam, en die samen met zijn nog in leven zijnde Engelse "vrienden" bevrijders, steunend op zijn wandelstok mij bij de arm nam en me probeerde te troosten. Dit had net het omgekeerde moeten zijn! Wat overkwam mij daar toch !?

Was het omdat onze wens om mijn 70ste verjaardag toch nog te kunnen houden in Normandië uitgekomen was? Of dacht ik plots aan hen die daar op deze plek achter de oorlogsmonumenten op de stranden hun leven gaven en waar voor velen de bodem van de zee de laatste rustplaats is van hun dode lichaam. En dit alles voor onze vrijheid ?

Als kers op de taart kreeg ik uit handen van de plaatselijke burgemeester een herinneringsplakket, dat ook alle oud-strijders ontvingen. We werden door hem uitgenodigd om een paar honderd meters verder deel te nemen aan een bloemenhulde ter ere van de plaatselijke gesneuvelden, om daarna mee aan te schuiven voor en uitgebreide receptie.

Op **7 juni** namen we dan in Croix-Sur-Mer (een paar honderd meters van ons verblijfplaats) deel aan een herdenkingsplechtigheid van een verongelukte Engelse piloot die onder Canadese vlag vloog. Een klein monument werd opgebouwd aan de rand van de straat en een veldweg waar destijds een vliegplein werd aangelegd voor de Canadese vliegers. Hier droeg ik het Engelse vaandel ons geschonken door de weduwe van een Engels bevrijder, die als eerste op 3 sept. "44 Ninove binnenreed op de motor.

Het was een korte maar mooie herdenking. Een paar nog in leven zijnde Canadese oud-militairen waren aanwezig. Opnieuw waren er schoolkinderen die het Franse volkslied zongen, ... wel wat uit de maat. Waarom kan dit ook niet met de kinderen in België ? Bij onze inschrijving op 4 juni werden we uitgenodigd om op 7 juni mee aan tafel te gaan voor een uitgebreide maaltijd met de burgemeester, Canadese oudstrijders en hun familie en begeleider(s), met dhr. burgemeester en tal van genodigden, en ja, dat lieten we ons geen 2 keer zeggen (het werd gratis aangeboden....)

Op **8 juni** verlieten we dan Croix-Sur-Mer, en gingen richting Oradour-Sur-Glane. We moesten voor 1 nacht van 8 op 9 juni onderdak zoeken, want de voor ons gereserveerde kamer was pas op 9 juni vrij. Geen nood, we vonden een heel mooie B&B waar Marie-Thérèse dan op 9 juni haar 66ste verjaardag kon vieren. Een mini-kaarsje werd aan de ontbijttafel bijgezet, en zij mocht van allen felicitaties ontvangen. De berichten van het thuisfront volgden elkaar op. Rond de middag van **9 juni** waren we dan op onze gereserveerde bestemming.

En op **10 juni** de grote dag die ons het meeste aan het hart ligt: de herdenking van de gruwelijke razzia door de Duitsers (ik schrijf ze hier met een kleine d). Hier was ik in uniform, en zou fier het vaandel van de Ninoofse OMBR (Organisation Militaire Belge de Résistance) dragen. Eerst was er om 10.30u. een kerkdienst. Hier gaan maar een 5 tal vaandels mee in de kerk, de anderen houden een erehaag aan de ingang. Na de mis worden er bloemen gelegd door de burgemeester en leden van vermoorde familieleden aan het monument, palende aan de kerk.

Op de middag is er een uitgebreid middagmaal voor de prominenten en genodigden, samen met de burgemeester van Oradour en dit jaar ook de burgemeester van Dachau. Hier mochten we dan als Belgen en als dank voor onze jarenlange inzet mee aan tafel schuiven. Dit was ook vorig jaar het geval.

Dan volgde de echte plechtigheid. Ongeveer 100 vaandels werden in rijen van 4 opgesteld aan het gemeentehuis, gevolgd door de genodigden, vanwaar het dan richting de school ging. Dit jaar viel het nogal op dat er overal politie was en mannen van de veiligheid. (Ik dacht eerst dat het voor mij was !!)

M.-Therese hanteerde deze maal het fototoestel, en zij kreeg toelating om foto's aan het monument op de koer van de school te nemen. Vandaar gaat het opnieuw richting gemeentehuis waar allen die wensen mee op te stappen aansluiten, en gaat het richting uitgemoorde dorp. Uit ervaring weet ik steeds de goede kant te kiezen. Ontelbare mensen verdringen zich langs het traject, fototoestellen in aanslag, en ik kies het einde en de rechtse buitenkant, zo kom ik voor de burgemeester enz. te lopen. Bij iedere halte wordt een halve draai rechts gemaakt en dus sta ik op de voorste rij (dom is anders).

Men gaat eerst naar de kerk (wat er nog van overblijft). Daar werden de vrouwen en kinderen in opgesloten en werd het vuur aangestoken. Allen werden zo op gruwelijke wijze vermoord. Eén enkele bewoonster met kind kon de brandstapel ontvluchten en ontsnappen door een raampje. Hier heerst een onverklaarbare stilte en de schoolkinderen die nu aanwezig zijn vormen de erehaag aan de kerk gevolgd door de vaandrags. Daarna wordt 2 maal halt gehouden aan beide scholen waar de mannen werden opgesloten en eveneens de gruwelijke vuurdood stierven. Het was moordend warm die dag, maar allen hielden stand. Van aan de kerk ging het naar het open plein, daar waar de toenmalige burgemeester zich destijds aanbood in plaats van zijn dorpingen. Maar hij werd eveneens vermoord.

En dan komt het zwaarste gedeelte voor iedereen naar de begraafplaats, waar dit jaar grote aanpassingen werden gedaan. Er waren zitplaatsen voor de genodigden, want hier zou de eerste minister nog toekomen (de anderen waren al doodmoe). En wat te verwachten was gebeurde. De voorste +- 100 stoelen waren voorzien voor de genodigden?? . Familieleden van vermoorde dorpsbewoners werden aangemaand achteraan aan te schuiven, dit ook voor alle anderen. Dus foto's nemen zat er voor M.-Therese ook niet meer in. Doch ik wenkte haar want zelf stond ik nu 2de opgesteld in de erehaag der vaandrags en ik had een volledig overzicht over alle aanwezigen en het podium. Ik nam het fototoestel bij mij en daardoor heb ik de mooiste foto's van de plechtigheid. Voor de vaandrags waren geen stoelen voorzien, en de eerste minister liet iedereen ongeveer 1 uur wachten voor hij verscheen. Hulporganisaties boden massaal flesjes water aan. De fotografen en de cameramannen die een badge droegen verdrongen zich voor iedereen zodanig dat zelfs van de families er weinigen foto's konden nemen. Ook posteerden ze zich voor de vaandrags, maar 'Chico' ging een stap vooruit en in mijn gebroken Frans haalde ik aan geen 700 km. gereden te hebben om dan het zicht ontnomen te worden door fotografen die tientallen foto's konden nemen en enkel de dikke genodigden met 1 à 2 foto's in de krant laten verschijnen of op tv laten komen. Ik kreeg steun van meerdere vaandrags en de journalisten die ons het zicht belemmerden dropen af, en gingen elders staan. Mijn dag en 2014 was geslaagd, als enige buitenlandse vaandrig in Oradour-Sur-Glane. Alle vaandrags werden aan het eind van de ceremonie de hand gedrukt door de 1ste minister, de burgemeester en een paar hoge gasten.

En we schoven dan om 19 uur terug mee aan tafel voor een uitgebreid avondmaal.

Al deze jaren sinds 1994 bij herdenkingen heb ik mede te danken aan mijn vrouw Marie - Thérèse die me steeds vergezelde en bijstond als het wat moeilijk was, en in het buitenland als tolk. (Ze maakte me misschien wel wat wijs wat ze wou bij de vertaling, maar dat nam ik er dan bij). Wij deden onze plicht als echte Vaderlandslievende Belgen.

Deze voorbije 20 jaar in Normandië en 17 jaar in Oradour-sur-Glane waren bedoeld als eerbetoon aan hen die hun leven gaven voor onze vrijheid

Met dank aan Sigmond 'Chico' en Marie-Thérèse Ghijsse-Hautman

6 juni in Vayr-Sur-Mer.....een hoogbejaarde Britse bevrijder nam me bij de arm....ik kon mijn tranen niet bedwingenmijn mooiste verjaardag ooit. (Chico Ghijsseles)

Aan een Engelse tank met hun beide vaandels, Chico en M.-Thérèse Ghijsseles-Hautman

In Memoriam

Op 30 juli 2014 overleed mevrouw **Maria Pijpops**, weduwe van de heer Albert Deckers, politieke gevangene WO II.

Zij werd geboren op 19 juli 1915 en woonde in Tienen .
 Zij was lid van N.C.P.G.R. gewest Meensel-Kiezegem-Tienen en tot voor enkele jaren bestuurslid bij N.C.P.G.R. gewest Tienen en Nationaal.
 Vereerd met het ereteken van de Leopoldsorde.

Ere-Provincieraadsleden bezoeken het infocentrum.

Op vrijdag 23 mei waren 15 ere-provincieraadsleden te gast in het infocentrum, dit op vraag van Yvan Ottenbrough, die in 2000 het lokaal inhuldigde. Zij waren allen onder de indruk na het relaas van de tragische gebeurtenissen in augustus 1944. Burgemeester Rudi Beeken ging in op onze uitnodiging om bij dit bezoek aanwezig te zijn.

Mgr. Leon Lemmens gaat voor in de eucharistieviering (foto L.A.)

Dodenappel door Theo Craeninckx en Fons Lemmens

Luitenant-generaal F. Hendrickx als Vertegenwoordiger van de Koning (foto : L.A.)

Herdenking in Zoutleeuw op 4 juli 2014

toespraak door burgemeester J.Ceysens

Mijnheer pastoor, luitenant-kolonel Ron Walker van de Canadese luchtmacht, Paul de Pauw en Frans Wouters, laatste oud-strijders WO 2, Bert Dehairs en collega's van vaderlandslievende oud-strijders en verzetsbewegingen, collega's schepenen en raadsleden, geachte genodigden.

Zwart, geel, rood. Nooit, behalve misschien bij de bevrijding in 1945 kleurden de straten van onze stad en bij uitbreiding heel België zo driekleurig als de laatste dagen en weken. Nooit in gans mijn leven, en ik word en binnenkort 63, ervaarde ik zoveel vreugde, zoveel intense fierheid, zoveel positieve emotie, zoveel sociaal geluksgevoel bij het zien van al die tricolore vlaggen aan huizen, voertuigen en bestelwagens, winkels en horecagebouwen, kerken en stadhuizen. Iedereen hier aanwezig weet waarom. Tientallen, honderden, duizenden nationale vlaggen. Dit alles tot groot genoegen van **Bert Dehairs* en zijn vrienden oud-strijders en oud weerstanders. Ik ben er 100% zeker van.

Natuurlijk blijven alle ogen gericht op Brazilië en de nakende ondergang van Messi met Argentinië onder de verpletterende druk van onze Rode Duivels. Maar even goed is dat er in het tornooi nu een luwte is die kan worden gebruikt voor denkwerk en de gepaste herinnering uit het verleden.

De uitbarsting van vreugde, geluk, opluchting en vaderlandsliefde op 4 juni 1945, vandaag 69 jaar geleden, toen de Amerikaanse tanks onze Grote Markt opreden was navenant en meer intens. De historische pomp op de markt mocht er door een van de tanks aan diggelen gereden worden, wij maalden er niet om.

Op 4 juni werden wij Leeuwenaars bevrijd en dit willen wij geweten hebben vandaag.

Jaar na jaar komen wij hier samen om vijf jaar oorlogsleed te herdenken, de dood van zoveel soldaten, weggevoerden, krijgsgevangenen en politieke gevangenen, joden en andere minderheden gestorven in de Nacht und Nebel van de Duitse concentratiekampen.

In dit hele palet van dood en vernietiging herdenken wij vandaag ook opnieuw een Canadees-Zoutleeuwse voetnoot in de geschiedenis van WO II.

Precies 71 jaar geleden, 4 juli 1943, steeg een WELLINGTON bommenwerper van het Canadese 432 SQUADRON op in Engeland.

**Bert Dehairs: coördinator herdenking in Zoutleeuw*

Vijf jonge twintigers, opgeroepen uit het verre onmetelijk grote Canada om samen met honderdduizenden andere Canadezen, Amerikanen en Engelsen een definitief einde te maken aan het Naziregime van Duitsland.

Hun missie was Keulen bombarderen, opnieuw en opnieuw. Vier juli was een heldere nacht zoals de voorbije nacht toen hun toestel NIET thuis geraakte. Gevangen door zoeklichten in Brustem kreeg de Wellington een voltreffer en stortte na een lange glijvlucht neer in De PAS , in de wei achter het Canadees monument. Niemand overleefde de crash.

De Duitsers begroeven Patrick, Roy, Brock, Lee Henry en Bryon in Brustem. Ik gebruik hier altijd hun voornamen. Hun leeftijdsgenoten toen heten Berre, Frans en Paul, authentieke Leeuwse namen. Zij zijn nu tachtigers en negentigers en zitten hier onder ons. Na de oorlog vonden zij hun laatste rustplaats op het Amerikaans kerkhof in Heverlee.

Dames en heren, ik weet dat morgen zogenaamd belangrijke dingen voorgaan. Na Argentinië wacht ons waarschijnlijk Nederland en ook de goddelijke kanaries uit Brazilië zullen geen gemakkelijk eitje zijn voor onze Rode Duivels. Maar toch. Weet dat na al het gefeest te lande het een blijvend goed idee zou zijn om ook volgend jaar opnieuw hier samen te komen in stille herdenking van 4 juli 1945 en 4 juli 1943.

Dames en heren, mister luitenant-kolonel Ron Walker, de herdenking aan het Canadees monument , in wezen alleen maar een voetnoot in de geschiedenis van WO II getuigt van het respect, de dankbaarheid en de herinnering van de kleine man in het kleine België voor de kleine man uit het verre grote Canada. A commemoration by the common little man from Belgium of the common little man from Canada.

Mocht het zo blijven.

Ik dank U

Dr. J. Ceysens

Burgemeester

Bloemenhulde door de burgemeester van Zoutleeuw aan het monument ter ere van de gesneuvelde Canadezen

N.C.P.G.R. van Meensel-Kiezegem nodigt u uit op het

13de STREEKBUFFET

op **zondag 14 september 2014**

van 11.30 uur tot 14 uur in het

ONTMOETINGSCENTRUM

In

MEENSEL-KIEZEGEM

Menu aan 22 €

Tomatensoep met balletjes

Koud buffet: beenhesp, parmaham met meloen, kippenboutjes, perzik met tonijn, groentebuffet, sausen, brood

Warm buffet: varkensgebraad met keuze champignonsaus en/of provençalse saus, vol au vent, kroketten

Wijn, bieren en frisdranken, ijs, taart en koffie aan zeer democratische prijzen

Deelname door overschrijving van **22 €** (kinderen onder 12 jaar betalen 11 €)

Op rekening nr. **BE84 7340 3632 1859 BIC. KREDBEBB**

van N.C.P.G.R. Meensel-Kiezegem met vermelding: "Streekbuffet metpersonen".

Graag inschrijven ten laatste op 11 september 2014. Betaling aan de kassa is ook mogelijk, alleen mits voorafgaande telefonische verwittiging of mail aan het secretariaat: Jos Lemmens, Neckerspoelstraat 6, 3391 Meensel-Kiezegem

Tel: 016 63 36 11

e-mail: jozef_lemmens@skynet.be